

Een vacht vol gele bolletjes

Gloob en Teo hebben dolle pret.
Ze lopen om ter hardst door de wei.
Enkel het hoofd van Gloob is te zien boven de bloemenweide.
Teo kan je niet zien. Het gras is groter dan Teo.
'Ha-hoe!' gilt Teo. 'Ik was eerst!'
'Proficiat, hoor!' roept Gloob terug. 'Jij was misschien wel eerst aan de finish, maar ik had de finish het eerst gezien.'
'Oké, Goob, dat is misschien wel waar, maar ik ben dubbel eerst, want ik ben de eerste die ziet dat jij onder de gele bolletjes hangt.'
'En ik ben eerst omdat ik ...' Gloob stopt plots met praten.
'Wat zeg je? Hang ik onder de gele bolletjes?'
Hij kijkt naar zijn buik. Die is nog steeds groen, maar nu wel met gele spikkeltjes.
Zijn voeten, buik en armen hangen er helemaal vol mee.
ZZZZZZZ ...
Een nieuwsgierige bij komt voorzichtig dichterbij.
Gloob blijft stil staan. Hij weet wel dat bijen niet gevaarlijk zijn.
Je mag ze alleen nooit pijn doen.
Daarom staat hij stil. Om de bij niet pijn te doen.
Vol vertrouwen komt de bij dichterbij.
Zachtjes neemt ze één van de gele bolletjes uit Gloobs vacht.
En met het bolletje aan haar pootjes vliegt ze terug weg.
'Stuifmeel,' zegt Gloob. 'Ik hang helemaal onder het stuifmeel.'
'Haha,' lacht Teo. 'Nu ben je net een bloem!'
Gloob lacht ook.
Wat fijn! Hij staat stil in het hoge gras. De zon schijnt op zijn vacht.
Hij sluit de ogen en geniet.
Wat is het heerlijk om een bloem te zijn!